

РЕШЕНИЕ

№ 1375

гр. София, 03.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **689** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 23.10.2020г. по НАХД № 5668/20г. Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 95-ти състав, е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22-006701/21.04.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на [фирма], с ЕИК[ЕИК], за нарушение по чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

Срещу решението е подадена касационна жалба от [фирма]. В нея се твърди, че оспореното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и на съдопроизводствените правила. Целта на дружеството била 80% от персонала му да бъде съставен от хора с увреждания. За тази цел дружеството кандидатствало по програма „Обучение и заетост“ към Бюро по труда и Агенция по заетостта. След одобряване на дружеството и сключен договор, трябвало платени трудови възнаграждения да бъдат реимбурсирани по програмата. Това обаче се забавяло с месеци, дружеството оставало без оборотни средства и не успявало да покрие всички заплати. Забавянето от страна на Агенцията по заетостта и Бюрото по труда придобивало характер на непреодолимо независимо от дружеството обстоятелство.

Първоинстанционният съд нарушил материалния закон като не установил обективната истина по делото и не изследвал наведените от дружеството аргументи и възражения. Нарушението било причинено не само поради липса на вина, но и поради обективна невъзможност на работодателя. Следвало да се установи не само действието или бездействието на работодателя, но и вина на трети лица – органите на Агенцията по заетостта, които необосновано забавяли реимбурсирането на дължимите трудови възнаграждения. Необосновано СРС отхвърлил и възражението за маловажност поради невъзможността за навременно плащане, както и поради това, че плащането било бъдещо сигурно събитие. СРС извършил процесуално нарушение като не се съобразил с искането на дружеството да се изиска от Агенцията по заетостта по одобреното финансиране. Касаторът не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Претендира разноски.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ С. в писмени бележки оспорва касационната жалба. При проверката на дружеството били установени осем нарушения на трудовото законодателство, седем от които били за неизплатени трудови възнаграждения. Същите не били отстранени в дадения на дружеството срок. Няма данни дружеството да е обжалвало предписанията по чл.405 от КТ. Случаят не бил маловажен поради това, че нарушението не било отстранено веднага и поради високата обществена опасност на нарушението. Като търговско, дружеството следвало така да организира дейността си, че да разполага със средства за заплати. В производството пред органа не били допуснати съществени нарушения, спазени били разпоредби по издаване и съдържание на АУАН и на НП. Претендира разноски.

Прокурорът от СГП счита касационната жалба за неоснователна. Дружеството не било изпълнило цели осем предписания и правилно му била наложена санкция в посочения размер.

По допустимостта на касационната жалба:

Съдът намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК – с връчено съобщение за решението на 03.11.2020г. и подадена касационна жалба на 13.11.2020г., и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на районният съд е валидно, допустимо и правилно.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на разпитаните свидетели. Установено е, че при извършена проверка от контролните органи по изпълнение на дадените на касатора на основание чл.404, ал.1 КТ предписания, е констатирано, че работодателят не е изпълнил предписание под № 7 и не е изплатил трудовото възнаграждение за месец декември 2019 на Г. К.. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 19.02.2020г. П. не е обжалвано. Контролните органи са приели, че е нарушена разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ и е съставен АУАН № 22-006701/10.03.2020г. Въз основа на акта е издадено оспореното наказателно постановление, с което на дружеството-работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв., на основание чл.415, ал.1 от КТ. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като подробно се е мотивирал със събраните

доказателствата.

Този извод е правилен.

Неоснователен е оплакването за неустановяване обективната истина по делото. Районният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства както поотделно, така и в тяхната съвкупност. По отношение на доводите на касатора за неизискване на цялата преписка от Агенцията по заетостта следва да се има предвид, че отговорността на дружеството е обективна и безвиновна. Неизпълнението на даденото предписание съставлява нарушение на закона и без значение е дали работодателят е имал финансови средства и по какви причини е това. Въпреки това касационната инстанция събра посочените доказателства към този довод в касационната жалба, като същите не опровергаха изводите на СРС. Самият касатор твърди, че е следвало да плати трудовите възнаграждения на наетите по програмата лица, след което средствата да му бъдат „реимбурсирани“. Тоест, плащането към служителите/работниците е условие за възстановяване на средствата от Агенцията по заетостта, а не обратното, не финансирането (авансово) е условие за плащането на трудовите възнаграждения. Същият извод следва и от писмото на Агенцията – „...за трудови възнаграждения и дължимите осигурителни вноски, за сметка на работодателя.“ Всъщност, основното оплакване на касатора е, че неплащането, nereимбурсирането на - очевидно предишни – средства, за предишни периоди, го е довело до оперативната невъзможност за последващи плащания. Съдът споделя правните изводи на СРС, че касаторът в качеството си на работодател, дължи трудовите възнаграждения на наетите лица, независимо от правоотношенията, включително плащанията или неплащанията по тях, с трети лица. Но дори и да се приеме, че неплащането на трудовите възнаграждения е по причина на трети лица, то въпросът за тяхната отговорност към касатора е предмет на друго съдебно производство. Затова неизпълнението на даденото в хода на административната проверка предписание за плащане на трудовото възнаграждение на конкретното лице и за конкретния период (месец) представлява нарушение на чл.415, ал.1 от КТ (в редакцията му към датата на НП), независимо от липсата на средства. В този смисъл неоснователни са оплакванията на касатора за „вина на трети лица“ и „обективна невъзможност“. В това отношение и на основание чл.211, ал.1, изр.2 от АПК настоящият състав препраща към мотивите на въззивното решение.

Не е налице твърдяното нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП правилно е посочена нарушената разпоредба, за която е дадено както словесно описание, така и цифрова квалификация.

Без основание е наведеният довод за приложение на чл.415в, ал.1 КТ. В тази насока въззивният съд е изложил мотиви, че не е доказано отстраняване на нарушението веднага след отстраняването му.

Неоснователно е и оплакването за маловажност на нарушението по смисъла на чл.415в, ал.1 от КТ. От АУАН и от НП става ясно, че това не е единственият месец, за който на конкретното лице не е изплатено трудово възнаграждение; самото лице, за да бъде наето по такава програма, е лице в риск; забавянето на плащането е било значително към времето на издаване на НП – пет месеца; касаторът не сочи доказателства, нито дори твърди, последващо изпълнение на задължението си, включително и до приключване на настоящото дело.

С оглед всичко по-горе, обжалваното съдебно решение се явява правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника в производството се следват разноси да бъдат присъдени, претендираните от представляващият юрисконсулт в писмената му бележки от съдебното заседание разноси на осн. чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (редакц. ДВ, бр.44/13.05.2020г.) вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.10.2020г. по НАХД № 5668/2020г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 95-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н К. село, [улица], да плати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. разноси по делото в размер на 80 (осемдесет лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.